



ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΑΛΤΙ

(Σκίτσος του κ. Γ. Γρηγορίου)

ΕΚΔΕΛΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ARNOLD BENNET

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Ἐκείνη τὴ νύχτα ἡ Βέρα ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ πιὸ ἐνευρομένη ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ. Ἦταν φανερό πρὸς τὸς δὲν ἔπρεπε τρῶπος νὰ συνηνωθῆ μὲ τὸν ἄνδρα της. Ἡ ρῆξις αὐτῆ τῆ φορὰ ἦταν ὀριστική, ἀφοῦ ἐκεῖνος τῆς ἀρνήθηκε μὲ τὸν πιὸ ἐργασίσιμὸ καὶ ἀπαρχαλὸ τρῶπος, ν' ἀφήσουν γιὰ λίγο χωρὶ τὴν ἔξορά τους καὶ νὰ περάσουν τίς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων στὴν Ἑλβετία, μὲσα στὸν κόσμο, στὴ γῆ, στὴ ζωὴ...

Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, φτάσανε στὸ σημεῖο νὰ χωριστοῦν ὡς δύο ἄσπονδοι ἐχθροί. Ἐἶχαν ὁρατοῦ καὶ οἱ δύο νὰ μὴν ἐπαναλήθουν πρὸς ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Ἡ νευρωτικὴ κατὰστασις καὶ ὅτι αὐτὰ τὰ βράδια ἐπεισόδια, ἔβγαν τὴ Βέρα νὰ δῆ στὸν ἔντο τῆς ἕνα τρομερὸ, ἐφαλτικὸ ὄνειρο : Ἐἶδε πρὸς εἶπε πρὸς αὐτὴ τοὺς κάποιους ξένους. Δὲν θυμόταν πολλὰς λεπτομέρειες γι' αὐτὸν, τῆς ἔβγαλε ὅμως ζωηρὴ ἢ ἐντύπωσις πρὸς ἕνα ἄνθρωπος πολιτικαὶστικὸς καὶ πρὸς φαλακρὸς, χωρὶς αὐτὸ τὸ εἰκόνα νὰ τὸν γίνῃ καὶ ἀντιπαθητὸς. Τῆς ἔκανε πολλὰς περιποιήσεις, κοιταχέντα γιὰ τίς τοιαύτας τῆς, καὶ ὅταν ἔβλεπε ὁ Στέφαν, τὴν γλοκοκτυπῆ ἐπιμονῶν. Στενοχωρημένη κάπως γιὰ τὸ θάρρος αὐτοῦ τὸ ξένο, τραβήχθηκε λιγάκι ἀπὸ κοντὰ του, κάπως καθόριστοσιν αὐτὸ ἕναν χανιπέ, νοιώθοντας ὅμως συγχρόνως μίαν ἐνθάσιστη συζήνησιν... Τὸ ὄνειρο σὸ σημεῖο αὐτὸ γινόταν κάπως ἀκαθόριστο. Τὸ μόνον ποὶ θυμόταν ἡ Βέρα, ἦταν ὅτι ὁ ξένος τῆς ἔκανε μίαν ἐρωτικὴν ἐξουλογοῖσιν. Ὑστερῶν πάλι τὸ ὄνειρο τῆς καθόρισε καὶ ζωήσιν. Κάτι συβασθὸ συνέβαινε ἀνάμεσα στὸν ἄνδρα τῆς καὶ στὸν ξένο. Ἐἶχαν κλεισθῆ στὴ καὶ οἱ δύο στὴν τραπέζια καὶ ἄδικα ἡ Βέρα ἀγωνιστοσιν νὰ ἀπὸ μίσα. Ἦταν Χριστουγεννιά βράδι. Χιποῦσιν δονατὰ τὴν πόρτα, ὡς ποὺ τὴν ἔκοπας. Ἐἶδε τότε τὸ τραπέζι τραβηχμένο σὲ μίαν ἄκρη καὶ τὸν ἄνδρα τῆς ἐπιλοκωμένο σὸ πάτωμα ! «Τὸν σκότωσα κατὰ λάθος », τῆς εἶπε μ' ἕναν παράξενον τόνον ὁ ξένος. «Ἐπειτα τὴν πήρε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ ἔβγαλε πρὸς μαζα. Ἐβρῆσαν, ἔβρῆσαν ὄψεις ὀλοκήσιν... Τὸς ἕως ἡ Βέρα ἔβησιν, μ' αὐτὴ τὴν ἀγάπια...

Φαντάζεσθιν τὴν κατάληξιν τῆς καὶ τὸ χωροδοκτυπῆ τῆς, ὅταν τὴν ἄλλῃ μῆρα ὁ Στέφανος γέμισεν τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι μαζὸς αὐτὸ ἕναν ξένο. πρὸς αὐτὸν τὸν Νέα Ὑόρκη, τὸν κ. Μπίτιγκερ. Τὰ ὄνειρα, βέβαια, εἶνε ἀνοήσιες, μὲ κάποιαν φορὰ...

Ἡ Βέρα καθόρισε κάπως, βλέποντας τὰ ἄρθρα καστανὰ μαλλιά τοῦ κ. Μπίτιγκερ. Δὲν ἦταν διόλου φαλακρὸς, ὡς τὸν ξένο τοῦ ὄνειρου τῆς. Ἡ συμπύτωσις ὅμως αὐτῆ ἐξουλοκωδοσθῆ νὰ τῆς φαίνεται πρὸς περιόρη.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ὁ Στέφανος ἔβγαλε πάλι, ὅπως τὰ κατάφερε πάντοτε, τὴν κοῦβεντὰ στὸ ζήτημα τῆς ὑγείας του, ποὺ τοὺς ἀνάγκασε νὰ μείνουν χειμῶνα - ζαλοσῶσιν στὴν

ἔξοχῃ. Ὁ κ. Μπίτιγκερ τοῦ ἄκουσε πρὸς προσεχτικά. —Τὴ ἰδία τραβήξα καὶ ἐγὼ, ἔπει ἀπὸ τῆς. μὲ τὸ σπυρὶ μου. Χρόνια ὑπόφερα...

—Καὶ γιὰ τρευθῆσαι... —Ὅλος βλέπετε ! Τὸ ἀπεδείξα, μισοῦν, ἄρκετὸ στὸ τραπέζι, πρὸς ὅπως γέλαστος ὁ Ἀμερικανός. Τὸ βράδι θὰ σὰς περιγράψω τὴν θεατικὴν ποὺ ἀκολούθησα καὶ ἂν τὴν ἀκολούθησῆ καὶ σὲς, ὅλα θὰ σὰς περάσουν ὡς ἕνα - δύο μῆρας. Τὰ ἰδία τραβήξα καὶ ἐγὼ καὶ ἔβγα. Τὸ πᾶν στὴ θεατικὴ εἶνε ἡ γυναικιστικὴ. Κάμειτε γυναικιστικὴ, φίλε μου, νὰ ζουανιστοσθῆ. Μὲ βλέπετε ἔμμεσα ; Δὲν μοῦ λέτε, κατὰ ποὺ, πόσων ἐπὶν μὲ γάντε ; ῥῆσιες, γρῆσιτες πρὸς τὴν Βέρα.

—Πολλὰχρόνον πέντε χρόνια μικρότερον ἀπ' τὸν Στέφαν. —Μπορῶ νὰ μῆσα τὴν ἡμέρα σας, ἀγαπητὴ μου ; ῥῆσιες ὁ ξένος τὸν Στέφαν.

—Σωρᾶντα, πρὸς λίγους μῆρας. —Ἐ, λοιπὸν, ἐγὼ τῶς κλείσει τὰ σωρᾶντα... —Δὲν σὰς φαίνεται διόλου, εἶπεν ἡ Βέρα. Ὁ ἄνδρος μου ἄρκετὸς ἢ ἀσπρῆξιν, ἐνὸς τὰ διὰ σὰς τὰ μαλλιά...

—Ἄχ, κατὰ μου... τὴν διόκορε ὁ κ. Μπίτιγκερ. Θάδινα εὐχαριστοσθῆς πρὸς τὴν χιλιάδες δολλᾶρια, ἂν ἀποροδοσθῆ ἢ ἀπαιτήσιν καὶ τὰ διὰ μου τὰ μαλλιά...

—Καὶ γιὰ ποῦ λόγος ; ῥῆσιες ἡ Βέρα γέλασθῆ. —Γιὰ ποῦ λόγος ; Ὅριστε...

Ὁ ξένος ἀνοήσιν τὸ ποτῆρ τοῦ στὸ τραπέζι καὶ μὲ προσεχτικὴς κινήσιες ἔβγαλε ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ τῆ θυμασία καστανὴν τοῦ περῶσιν κα. Ἦταν φαλακρὸς ! Ὅλοσθῆ φαλακρὸς !...

Ἡ Βέρα καθόρισε μὲ κόπο νὰ συζητηθῆ. Ἡ φαινομενικὴ ὁμοιομορία τῆς δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ εἶνε καταταραχισμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπροδόκητὴ ἀποκάλυψιν. Τὰ ὄνειρα εἶνε βέβαια, ἀνοήσιες, μὲ κάποιαν φορὰ... Πῶς νὰ μὴν εἶνε βέβαια τῶρα, πρὸς ἂν τὰ πράγματα ἐξουλοκωδοσθῆ αὐτὸ τὸ ὄνειρο, πρὸς περῶσιν εἰκουτιστοσθῆ ὄψεις ; ὁ κ. Μπίτιγκερ θὰ τῆς ἔκανε τὴν ἐρωτικὴν τὴν ἐξουλοκωδοσθῆ καὶ θὰ ὀνόνησιν κατῶσιν τὸν ἄνδρα τῆς ?

Ἦταν τόσο ἐρεθισμένη, τόσο ἀγανακτισμένη μὲ τὸν τυραννικὸν χαρακτηριστῆρα τοῦ Στέφαν, ποὺ δὲν θὰ ἀποροδοσθῆ νὰ τῆ καὶ ἡ ἰδία ἂν εὐχότανε ἢ ὄχι τὴν πραγματικότητῆ τοῦ ὄνειρου τῆς. Ἐδιδῆξε, ὡστόσο, τῆς δυσάρεστες σκέψεις τῆς καὶ εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς :

—Ἐπὶ τέλους, δὲν πρέπει νὰ δινη κανεὶς καὶ μὲνᾶν σημασία στὸ ὄνειρα...

Καὶ ἄλλῃσθῆ. Ὁ κ. Μπίτιγκερ ἐβρῆσε τὴν ἄλλῃ μῆρα, διπλοδοσθῆ Χριστουγέννων. Ὅποτε δὲν θὰ ἦταν σπῆ, τοὺς τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, καὶ ἔπει τὸ ὄνειρο

ΔΕΛΤΙΟΝ  
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ  
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ...—"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ...  
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ  
ΑΘΗΝΑΙ 15 Φεβρουαρίου 1934

δίανευ ονειρο. Τι άναούχοι ...

Καθώς έκανε όπως αυτές τις σκέψεις, η Βέρα άκουσε βαριά βήματα να πλησιάζουν : ήταν πάλι ο κ. Μπίτιγκερ. Μά πως, λοιπόν ; Η Βέρα, αστασίσιμη, αλλολογούσε πάλι το όνειρο, την αποκάλεσε της φάλαγγας του, κι άνατάρισε ... Ξέρεις, κομμάτι φοβά ... Ήταν τόσο ζαλωμένη, ώστε σημάδωσε και πήγε στο μικρό σαλόνι. 'Ο ένος όμως την άκολούθησε ως εκεί. Βγάζοντας τις βαριές γοφές του, της έβγαλε πως είχε χαλάσει η μηχανή του αυτοκινήτου κι έτσι έλασε το τραίνο για τη Διερβούλ. 'Ο Στέφεν, που τον ονειρεύε, έπευε να γυρίσουν σπίτι, για να περάσουν μαζί τα Χριστούγεννα... Γέρισε λοιπόν μονάχος, ενώ ο Στέφεν φροντίζε για τα Χριστουγεννιάτικα φρονιά.

'Ο κ. Μπίτιγκερ έλαμπε από τη χαρά του. Ούτε λογιάζει διόλου τις πενήνια λίρες του εισιτηρίου του, που πήγαν χαμένες.

Κάθισε πάλι στη Βέρα.

Τότε έξευη πρόσεξε πως καθόντουσαν σ' έναν καναπέ, όπως στο όνειρο... Της φάνηκε μάλιστα πως αναγνώριζε και το δωμάτιο...

—Ξέρετε, αγαπητή κυρία, της είπε, κριτάζοντάς την μέσα στα μάτια. Είμαι ένθουσιασμένος, που θα περάσω τα Χριστούγεννα με την χαριτωμένη συντροφιά σας...

Καθώς της μιλούσε, την κούταζε κριτικάματα. Η Βέρα ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά : Σιλολογούσαν τον άλλο, τον ξένο του όνειρου της... Ήταν πάλι φανερό πως ο κ. Μπίτιγκερ τα είχε προσγειώσει όλα, επιτηδες για να μην προλάβη το τραίνο. Υάουσε κι αυτός μοιραία στην άνωτερη δύναμη, που προκάλεσε έξεννο το φριχτό όνειρο. Μπορεί ναεί να λέη, βέβαια, πως δεν πιστεύει στα όνειρα, συμβάλλουν όμως μερικά πράγματα κάποτε...

'Ετσι πέρασαν κι οι τρεις τους τα Χριστούγεννα με μεγάλη λιαιπρότητα, γιατί ο Στέφεν ήθελε να περιποιηη έξαιρετικά τον καλύτερο πελάτη του. 'Ε κι ο κ. Μπίτιγκερ ήταν τρανταχίτα Χριστουγεννιάτικος. Χιόνιζε, κι όλα γύρω στην έξοχη τους βίλλα ήταν καταλάινα, σ' πως η Χριστουγεννατικότες ζοφωμάτες. Ήσαν και τα παιδιά του σχολείου, με τη μουσική τους, κι είχαν τα Καλάντα στον κήπο, κάτω απ' το φως πολύχρωμων φαναριών. Έτσι η καρδιά του κ. Μπίτιγκερ ένοιωσε όλη τη χαρά κι όλη τη γλυκιά συγκίνηση και την ποιήσι των Άγγλικών Χριστουγέννων.

'Όσο για τη Βέρα, δεν μπορούσε να καταλάβη τα συναισθήματά της. Η στάσις του κ. Μπίτιγκερ απέναντί της γινόταν όλο και πιο τρυφερή, πιο περιποιητική. Εβίωσε τον τρόπο να της δίνη να καταλάβη πως όλα τα χρόνια, που έζησε πριν την γνωσίση, ήταν γι' αυτόν χαμένα. 'Ο Στέφεν δεν φανόταν να παίρνη είδησι απ' όλα αυτά.

Χωρίστηκαν άργα, με τις θερμότερες ευχές. 'Όταν βρέθηκε με τον σίσιγό της στην κάμαρή τους, ο Στέφεν έδειξε άπόλυτη ψυχρότητα απέναντί της. Φυσικά κι η Βέρα δεν έδειξε κανένα έξαιρετικό ενδιαφέρον γι' αυτόν. 'Όλα τάφταιγε έξεννος. 'Ας πήγαιναν στην 'Ελβετία, μέσα στον κόπο, να κάνουν άληθινά χαρούμενα Χριστούγεννα, να χαρη κι αυτή, σαν γυναίκα, τα νειάτα της. Ούτε θα έβλεπε τότε το κιαό όνειρο, ούτε θα τοίς αντίμισα ο κ. Μπίτιγκερ, ούτε θα διέτρωνε κανένα κίνδυνο. Ένω τώρα, άν τα πράγματα έξακολουθήσουν το όριο που πήγαινε, πριν περάσουν είκοσιτέσσερες ώρες, ο Στέφεν θα ήταν νεκρός...

Την άλλη μέρα των Χριστουγέννων το τραπέζι ήταν περιφωμο, τόσο, που κι ο Στέφεν τόλμησε να φη κι αυτός λίγο φαί, για το καλό. Βράδαιαζε και δεν είχε σημάη κανένα καζό. Κι όταν πιά, μετά το δείπνο, οι δύο κίριοι της ζήτησαν την άδεια να κλιτισουν το ποφου τους κοντά της, στο σαλόνι, η Βέρα ήταν έτοιμη να παραδεχθη πως τα όνειρα είναι μονάχα άνοησίες και τίποτε περισσότερο. Μπικε πρώτη στο κιαό και την άκολούθησε ο κ. Μπίτιγκερ, μπροστά απ' τον Στέφεν. Τη στιγμή όμως που ο Στέφεν ήταν στην πόρτα του σαλονιού, ήθε ένας ίσηρότης και του μίσησε με κάποις περιεργος. Έλασε σταμάτησε, φώναζε τον κ. Μπίτιγκερ κι έβλεπε την πόρτα του σαλονιού. 'Ετσι η Βέρα βρέθηκε μόνη.

Κάθισε και περίμενε. Τα λεπτά της φανόντουσαν άπέλειστα. 'Άρχισε ν' άνατοιουη, ν' άνησι-

γη. Πρόσεξε κάτι άσηνήσιτους κρύτους στην τραπεζαρία. Δεν μπορούσε να κρατηθη περισσότερο...

—Μαίρη, ούτησε την κιαριέρα της, που είναι ο κίριος ; —'Ω, κυρία ! άπάντησε εκείνη γελόντας. Τά Χριστούγεννα επιτρέπεται αυτό το θάρρος στους ίσηρότες... 'Αν έξαιτε τι συμβάίνει ... 'Ο Γκάρης έφερε γάντια πυγμαχίας κι ο κίριος, όπως κι ο κ. Μπίτιγκερ, βγάλανε τα φράζα τους στην τραπεζαρία, τράβηξαν το τραπέζι στην μάντα και τα έκαναν δια άνο - κάτω ...

'Όστε το όνειρο ξεδιαιλονόταν ως το τέλος ! Θά έταίζαν μαζί. Χορίς άλλο, ο κ. Μπίτιγκερ θα ήταν δυνατός περμάχος, ενώ ο Στέφεν δεν είχε ίδια πυγμαχίας... Ένα τριμίο χτύπημα στο κεφάλι η στην καρδιά, θάάτανε να τον σκοτώση. Κινδύνεσε λοιπόν η ζωή του τριάντου της ! Κρατούσε στα χέρια της τη ζωή η το άνατο του βάνισου αυτού ανθρώπου, που την έδραε ζωντανή μέσα στα βονά ! Τ' όνειρο, που ξεπαθάρηζε, κτανότοσε τραγωδία...

Μ' ένα πήδημα η Βέρα ούτησε άπάνω στην πόρτα της τραπεζαρίας. Μά δεν της άναγαν, όπως και στο όνειρο ...

—'Απαγορεύεται η είσοδος ! φώναζε γελόντας από μέσα ο Στέφεν, χωρίς ούτε καν να ίσοπετυεται τον τρομορο κίνδυνο. Πέριμενε λίγα λεπτά.

Η Βέρα έτριξε σαν τρελή στην κούβινα.

—Μαίρη, διάταξε, τούμη στον κίριο, χτύπα στο καρθίνο της τραπεζαρίας και πές του κυριου πως είναι άνάγκη να του μίσησω άμέσως στο σαλόνι. 'Απίσως !... 'Ακουσε ! ...

Γέρισε στο σαλόνι, κωριωμένη από μια τρυφερή ταραχή.

'Υστερ' από μια μικρή άναμωμή, που της φάνηκε άίσινας, άκουσε την πόρτα ν' άνοψη κι είδε τον Στέφεν να μπαίνη μέσα.

Η Βέρα ώριψε άπάνω του και τον άγκάλιασε.

—Στέφεν, του είπε, θέλεις ν' άγαπήσουμε σήμερα, ημέρα που είναι ;

—'Αζου λέει, άν θέλω ! ...

Την έσοφισε τρυφερά στην άγκάλια του και την φίλισε σαν τρελλός.

—Τι νάνετε μέσα : ούτησε η Βέρα.

—Παίζουμε αγάκι...ποός με τον κ. Μπίτιγκερ. Αύτη η άσησις προάπνουν τον έσωση κι' αυτόν από τη δυστυχία. Μορ λέει πως θα ν' αφηρήση ποιά. Τώρα θ' άρχισουμε άίσισως...

—Στέφεν, είπε η Βέρα, με την πιο τρυφερή και παρκαλιτική φωνή της, θέλεις να μου κίσης μια μεγάλη έδαρησίσησι ;

—'Ο,τι θέλεις !... Είμαι γεμάτος χαρά, που συμφιλιωθήκαμε, και κάτι που λέει πως γρήγορα θα γίνο κι' εγώ καλό με τη γυναικική. 'Ο,τι θέλεις ! ...

—Λοιπόν, αγαθή μου, σταματήστε γι' άποψη αυτό το παιχνίδι...

\*\*\*

'Ο κ. Μπίτιγκερ γέρισε μονάχος του τη Νέα 'Υόρκη.

'Αν όμως δεν κισόσε η γυναικεία τρυφερότητα στην καρδιά της Βέρας, τι θα γινόταν ;

Αυτό εινε το άλλο πρόβλημα, που συμφωγορούε μέσα στο ώραό ξανθό της κεφαλάκι...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΑΝ ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΖΕ...

Πρό έτων ο έπίσκοπος του Κεμπέκ, στον Καναδά, είχε χαρή μέσα στα παρθένα δάση των περιχώρων.

Η άποστολή, που βγήκε για να τον άναζητήση, συνάντησε έναν 5-μιο άγριον και τοίς ούτησε, άν έτιχε να δούν και να γνωρίσουν τον έπίσκοπο.

—'Ακούε εκεί να οωτίτε άν τον είδα κι' άν τον γνωρίσα !... φώναζε ένας απ' τοίς άγριους. Τον γνωρίζω ποιά καλό, γιατί εγώ...έφαγα τα περισσότερα σπράτια του !



Την έσοφισε στην άγκάλια του κι' άρχισε να την φιλή σαν τρελλός...

